

Nuphar Spennerianum in Koç Synops. ob notam "antheris latitudine 4:plo longioribus" ad *N. intermedium* pertinere potest, ut in Hn. ed. 6. propositum est; secundum alteram notam "stigmatē dentato" ad *N. pumilum* vel *lapponicum* pertinet. Ceteræ notæ characteristicæ, quæ a Wahlenbergio *Nymphææ* ejus *pumilæ* tribuuntur, ut "folia paulo ultra palmaria", in *N. pumilum* non quadrant, sed ad *N. intermedium* potius pertinent. *Nymphæa lutea* prope Idiovouma a Wahlenbergio lecta est *N. graveolens*. Ex his formis *N. pumilum* quotannis floret, sed *N. lobatum* non nisi æstate calidissima flores explicat.

2. Om formerna af *Luzula campestris* och *arcuata* af L. L. LÆSTADIUS.

Formerna af *Luzula campestris* äro så mångfaldiga, att Svenska botanisterna ändtligen tröttnat att upptaga dem såsom arter. Jag har ingenting att anmärka mot dessa formers uppställning under hufvudarten, såsom nu skett i Hn. ed. 6, men det besynnerliga ligger deruti, att då formerna förekomma om hvarandra på en och samma lokal, kan man icke betrakta dem sasom lokal-former. Olika lokalers inverkan på växtformerna är allmänt bekant; man kan från orsak sluta till verkan, när man ser samma växt förtorika på torr mark, frodas på fet jord, förminskas på mager, förlängas och forfinas i vatten och erhålla färre delar i fjällen. Men nu är icke detta händelsen med *Luzula campestris*; man kan finna *nigricans*, *pallescens*, *multiflora* och *congesta* tätt vid hvarandra växande på samma lokal. Då uppkommer naturligtvis fragan: hvad kan vara orsaken till deras olikhet? Hafva de mahända från början blifvit utbildade på olika lokaler, af hvilkas inflytande de bibehålla sin en gång påtryckta prägel? På lika sätt bibehålla racerna i djurriket under flera generationer sin i årtusenden af olika klimat, näringsämne och vanor uppkomna karakter. Ingen Zoolog har har dock vagat skilja dessa mennisko-racer och hund-racer i flera arter, och häruti tyckas Zoologerna vara mera konsequenta än Botanisterna. Formförändringarne af *Luzula campestris* äro, som sagdt är, lika med racerna i det de fo-

rekomma på samma lokaler och likväl, såsom det tyckes, bibehålla sin olikhet i flera generationer.

Den vackraste och största formen af *L. campestris* har jag från Grönland af J. Vahl. Den är 2 fot hög, bredbladig med bladen öfverallt håriga och vippan mångblommig, (var. *grœnlandica* mihi). De spädaste formerna har jag från Karesuando med smala hoprullade blad och ett äggrundt ax i toppen: var. *subspicata* mihi, emedan den kommer mycket nära smärre former af *L. spicata* L. De öfriga i Hn. ed. 6 uppräknade formerna äro allmänna i Norden.

Formerna af *L. arcuata* äro synbarligen mera beroende af lokalerna. Utom *L. nivalis* Spreng., hvilken Skandinaviens Botanister anse för *L. hyperborea* Br., samt *L. confusa* Lindeb., hvilken form jag erhållit af Vahl från Grönland, kunna ännu anmärkas:

— *subnivalis*: axen gyttrade i toppen af det 1-3 tum långa stråt till ett ända äggrundt eller 3 närstående ax, bladen utstående längre, stundom dubbelt längre än stråt. — Från fjällen i Qvickjock.

— *latifolia*: axen 4-5 på korta utböjda skaft; bladen breda och platta, skärlikt utböjda, längre än stråt. — Åreskutan 1819.

— *capillaris*: stråt trådsvalt, under blomningen 1-2 tum med 2-3 fåblommiga ax, efter blomningen 6-7 tum högt med mycket korta ($\frac{1}{2}$ tum) och smala blad. — Blommande på Njepusurte i Piteå Lappmark; utblommade ex. på fjällen bortom Koutokeino 1838.

Från Magdalena Bay har jag erhållit af Vahl en form, hvilken han antog vara den rätta *L. hyperborea* Br. Så vida det är tvist underkastadt, hvilken form är den rätta, kan det intressera Svenska Botanister att höra en kort beskrifning på denna form: Stråt 7-8 tum högt, försedt med 7-8 långa och smala, nästan 3-kantiga, rännformiga blad; axen kortskaftade, mångblommiga, aflånga, hvitludna af de fint rispade eller hårkantade blomskärmen; bladen från nedersta delen af stjelken väl ett kvarter, de öfre stjelkbladen 2-3 tum långa; roten krypande utan bladskott, men stjelken vid roten och nedtill omgifven af ganska många blad. — Jag vet ej, om Vahl sett Browns exemplar eller om han bestämt sina efter beskrifning, men visst är, att denna form

afviker mycket från *L. nivalis* Spreng., som har korta, platta, nästan lancettlika blad. En form, som jag kallar *L. arcuata* var. *glacialis*, med aflånga, svartbruna ax på korta skaft från Qvickjocks-fjällen kommer nära till Vahls *L. hyperborea*, men den är fåbladig och har icke så hvithåriga blomskärm. Jag anser naturligtvis alla dessa former höra till samma art, så mycket mera som jag i betraktande af de många former, som *L. campestris* eger, måste draga i tvifvelsmål, huruvida *L. arcuata* är riktigt skild från *L. campestris*. Ju flera former en art framter, desto mera miss-tänkt måste hvarje ny art vara, som har alltför mycken släktskap med den gamla arten. *L. spicata* visar äfven tecken till öfvergång, när den t. ex. i Karesuando närmar sig till husen. Jag har exemplar med äggrundt ax och svartbruna skärmlblad, då den annars har hvitaktiga skärmlblad, och småaxen något åtskilda. Förtorkade exemplar från Njam-mats i Qvickjock med en 3 tum hög, trådsmal, nästan bladlös stängel och $\frac{1}{2}$ tum långa sammanrullade blad vid roten (*L. spicata* var. *petraea* Læst. Loc. parall.) visar oss dessa växters benägenhet att antaga olika former efter lokalens beskaffenhet.

Litteratur-öfversigt.

Forhandlingar ved de Skandinaviske Naturforskeres Syvende Møde. I Christiania den 12—18 Juli 1856. Christiania, Werner & C. 1857. 658 pag. med 34 pag. Anhang. 8:o.

(Forts.)

3. Öfversigt af de inom Skandinavien hittills kända arter af släktet *Betula*. Af L. M. Larsson. — Under denna titel meddelas en fullständig monografi öfver detta på sednare tider mycket bearbetade och omtvistade släkte; vi vilja här meddela diagnoserna på de upptagna arterna och de grupper, i hvilka de fördelas:

I. *Arbores s. Excelsæ*: arter med i den fruktbärande åldern kortare eller längre kronstam; bladen grenigt-ådriga d. v. s. bladets sidonerver raka och ganska tydliga ända till hufvudsågtändernas spetsar, ådernätet mellan sidonerverna fint, derföre mindre skarpt i ögonen fallande, och aldrig framträdande öfver bladytan; bladen merendels af mjukare konsistens, tunna och böjliga.